
NNUNCIO OFFICI
RIUNIONE

NNUNCIO OFFICI
RIUNIONE

PARÊN BAZARÊ YÊN WILKINSON

Di navbera salên 1960an û 1970an de, bazara tiraşê hê bi piranî bi tîxên gûzanê yên kevneşopî ve sînorkirî bû, û her hilberînerî hewl dida ku çi ji destê wî tê bike.

Pîşesazî ji propagandayê derbasî qanîkirinê bûbû, û paşê jî derbasî tiştekî ku tenê dikaribû jê re teqlîda bi sîparîşê were gotin. Her şirketê heman qaîdeya nenivîsandî dişopand.

Heke te bixwesta ji hilberekê bi tenê bêtir bifiroşî, marketingê her tim heman çareserî pêşniyar dikir:

Kincan biguhere. Navê biguhere. Laş wek xwe dimîne.

Lê carinan peyvek tenê bes bû ku girêdaneke hestyarî bi bikarhêneran re çêbike.

Tam ev yek bi Bolzano Blades re qewimî.

Kargeha Polayê ya Bolzanoyê dest bi çêkirina tîxên gûzanê kir bi navê Falco Blade, ku paşê bû Bolzano Blade, tîxa navdar.

Mehê du mîlyon tîx ji aliyê 350 karmendan ve dihatin hilberandin, ku piraniya wan jin bûn. Û ev ne tesadufek bû.

Hûrguliyeke siyasî jî heye ku kêm caran tê gotin.

Fabrîke li ser siyaseteke rasterast a hikûmeta Mussolini hate damezrandin, ji bo ku pêşketina pîşesaziyê li Bolzanoyê bê teşwîqkirin û îtalîkirina Tîrolê Başûr bêtir pêş bikeve: herêmeke ku piştî Şerê Mezin hatibû bidestxistin, lê bi piranî civakên almanîaxêv lê dijiyan.

Loma Bolzano Blades ji hilberekî pîşesaziyê bêtir bûn.

Ew di heman demê de amûreke nasnameya neteweyî bûn.

Dirûşma reklamê ji şîroveyê re hindik cih dihişt:

«Bolzano Blade, îtalî tiraş bibe.»

Geşbûna aborî ya piştî şer ji bo markayê jî bû geşbûn. Bolzano bû yek ji sembolên xerckirina girseyî ya îtalî.

Paşê salên 1970an hatin.

Gûzanên yekcarî hatin.

Paşketin dest pê kir.

Markayê bi zehmetî hewl da xwe biguncîne, heta ku hewldaneke dawîn hate kirin.

Daxuyaniyeke çapemeniyê bi serbilindî ragihand:

«BOLZANO BLADE dabînkerê fermî yê Wilkinson Sword a Londonê ye.»

Rojnamevanên îtalî bilez bazdan ku nûçeya daxuyaniyê bişopînin.

Bombeyek bû ku piştî bidawîbûna şer teqiya.

Encam yekser hatin.

Rojnamevanek, jinek, hevpeyvîn bi jêhatîbûneke berbiçav birêve bir.

Piştî ku bi baldarî erd amade kir, wê ji rêveberê giştî pirsî:

«Di hejmara tîxên ku hûn dibêjin difiroşin de, kêr jî tê de hene?»

Rêvebir şaş û matmayî ma.

«Çima hûn vê ji min dipirsin?»

Rojnamevanê bersiv da:

«Da ku hûn yekê bi kar bînin û hemû wan tiştên pûç ên ku hûn ji me re dibêjin bibirin.»

Hemû salon bi ken teqiya.

Wilkinson tu carî bersiv neda.

Wek şêwaza wê.

Xaltiyeke arîstokrat a bi koka esilzade, ku tercîh dikir îtaliyan nexwe, tenê da ku paşê neçar nemîne wan hezm bike.

Îro ji wê serpêhatiya mezin a pîşesaziyê hindik tişt maye.

Dorhêlek.

Tabelayek.

Çend bîranînên ku diçilmisin.

Û ew tiştên pûç ên ku îtalî — berî her kesî ez bi xwe — hê jî bi serbilindî jê hez dikin.

Via UK
Ferdinando